

Засвіт встали козаченьки

Маруся Чурай

Засвіт встали козаченьки
В похід з полуночі,
Заплакала Марусенька
Свої ясні очі.

Не плач, не плач, Марусенько,
Не плач, не журися,
Та за свого миленького
Богу помолися!

Стоїть місяц над горою,
А сонця немає...
Мати сина в дороженьку
Слізно проводить:

“Іди, іди, мій синочку,
Та й не забаряйся.
За чотири неділеньки
Додому вертайся”.

“Ой рад би я, матусенько,
Скоріше вернуться,
Та щось мій кінь вороненький
В воротях спіткнувся.

Ой бог знає, коли вернусь,
В якую годину;
Прийми ж мою Марусеньку
Як рідну дитину!

Прийми її, матусенько, -
Всі у Божій волі!
Бо хто знає, чи жив вернусь,
Чи ляжу у полі?”

“Ой рада б я Марусеньку
За рідну прийняти,
Та чи буде ж вона мене,
Сину, шанувати?”

“Ой не плачте, не журітесь,
В тугу не вдавайтесь:
Заграв мій кінь вороненький,
Назад сподівайтесь!”